



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1137/2024
11.09.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Татјане Вуковић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Владимира Голубовића, поднетом против правноснажне пресуде Основног суда у Лозници К бр.257/17 од 16.05.2023. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.723/23 од 28.02.2024. године, у седници већа одржаној дана 11. септембра 2024. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Владимира Голубовића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници К бр.257/17 од 16.05.2023. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.723/23 од 28.02.2024. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу ОДБАЦУЈЕ.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници К бр.257/17 од 16.05.2023. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од две године и шест месеци, те на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, коју је окривљени дужан да плати у року од 60 дана од дана правноснажности пресуде, а која ће се у случају ненаплативости заменити казном затвора, тако што ће се сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне рачунати као један дан казне затвора.

Истом пресудом, одређено је да ће суд накнадно одлучити о трошковима кривичног поступка и паушала, а оштећени је упућен на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.723/23 од 28.02.2024. године одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Лозници К бр.257/17 од 16.05.2023. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Владимир Голубовић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, конкретно због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, те због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, с тим што из образложења произилази да указује и на повреде одредаба члана 395. ЗКП, 433. ЗКП и 440. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев и укине побијане пресуде, а предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, па је у седници већа коју је одржао без обавештења јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након размотрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен и нема законом прописан садржај.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да је оптужба прекорачена од стране првостепеног суда, јер оптужни акт није временски прецизиран, обзиром да се наводи неутврђени дан, те у конкретном случају према ставу браниоца не постоји објективни идентитет оптужбе и пресуде.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости Врховни суд није прихватио као основане, из следећих разлога:

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП, прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

Из цитиране законске одредбе произилази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истовестности дела.

Прекорачење оптужбе на штету окривљеног подразумева измену чињеничног описа дела који је дат у оптужном акту додавањем нове радње извршења, односно веће криминалне воље окривљеног, на који начин се погоршава његов положај у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

Према стању у списима, оптужницом јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Лозници, окривљеном АА стављено је на терет извршење продуженог

кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, за које дело је и оглашен кривим побијаном првостепеном пресудом. При томе, чињенични опис наведеног кривичног дела, идентичан је чињеничном опису из диспозитива оптужног акта, а чињеница да се и у оптужном акту и у изреци пресуде наводи да је окривљени од неутврђеног дана крајем децембра 2015. године до 25. маја 2016. године извршио предметно кривично дело, супротно наводима захтева, не представља прекорачење оптужбе, јер време и место извршења дела не представљају битно обележје дела, већ га само ближе описују.

Како се, дакле, у конкретном случају правноснажна пресуда односи на исто лице – на окривљеног АА, те на исто кривично дело – продужено кривично дело превара из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, имајући у виду и да је изрека првостепене пресуде идентична чињеничном опису из диспозитива оптужног акта, то су неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног – да је нижестепеним пресудама прекорачена оптужба и на тај начин учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Стога је захтев у овом делу одбијен као неоснован.

У преосталом делу, исти захтев одбачен је као недозвољен, односно због тога што нема законом прописан садржај.

Наиме, бранилац окривљеног у уводу захтева, као разлог подношења, наводи битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, које повреде су законом дозвољени разлог за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца.

Међутим, наводи захтева не садрже образложење у чему се ове повреде састоје, па Врховни суд налази да у овом делу поднети захтев нема законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења разлога за подношење захтева за заштиту законитости, а што у случају подношења захтева због повреде из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП подразумева не само означавање повреде због које се захтев подноси, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји. Како Врховни суд према изричитој одредби члана 489. став 1. ЗКП испитује правноснажну одлуку и поступак који је претходио њеном доношењу у оквиру разлога (члан 485. став 1. ЗКП), дела и правца побијања који су истакнути у захтеву, и није овлашћен да по службеној дужности оцењује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује, то је поднети захтев у овом делу одбачен, јер нема законом прописан садржај.

Поред тога, у поднетом захтеву се наводи да је у току првостепеног и другостепеног поступка егзистирао бранилац по службеној дужности, иако је окривљени имао изабраног браниоца за подношење жалбе, те да је првостепени суд тек након доношења одлуке другостепеног суда разрешио дужности овог браниоца, којим наводима по оцени овога суда бранилац указује на повреду одредаба члана 433. ЗКП. Надаље, у захтеву се истиче и да у току поступка није саслушан кључни сведок ББ, што представља повреду одредаба члана 395. ЗКП, као и да у току поступка првостепени суд није извршио форензичко вештачење МАП преписке између сведока

ББ и наводно оштећеног, и полемише се са веродостојношћу исказа сведока – оштећеног ВВ, којим наводима се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду одредаба члана 440. ЗКП.

Како наведене повреде закона (из члана 433. ЗКП, 395. ЗКП и 440. ЗКП) у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представљају дозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то је Врховни суд поднети захтев у овом делу одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП, у делу у којем је захтев одбачен, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.